

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 11.

Dela congresul Tineretului ADVENT.

„Voi nu mai sunteți nici străini nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“.

Efes. 2, 19.

Congresul tineretului European a fost pentru mine, ca și pentru cea mai mare parte dintre participanți unul din rarele privilegii de înălțare spirituală, atât prin ținta urmărită de frații ce călătoriau din toate Comunitățile Europei, cât și prin ordinea și organizarea, care ne vorbeau despre minunatele rânduieli cerești.

Peste 2500 de tineri, reprezentanți a 26 naționalități din diviziunea Europeană, coborau în seara de 16 Iulie, plini de voieșie, în gările orașului Chemnitz, unde membrii comunității locale, sub binevoitorul concurs al autorităților, se străduiau să dovedească prin atențiunea binevoitoare și grije frățescă, dorința călduroasă, de a face cât mai comodă și plăcută petrecerea unei săptămâni la olaltă, în iubire frățescă și meditare înălțătoare, sub privirile pline de grijă ocrotitoare a Aceluia care a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor, — a Aceluia care este Tatăl nostru.

Ce fericit și înălțător se simte omul conștient de sfântul privilegiu, de a fi printre cei chemați!... „Nu oaspeți ci oameni din casa lui Dumnezeu“... din familia imperială, care își are locuința sus în sferile încă necercetate de piciorul nostru. De acolo unde se pregătesc cămări cerești, ca să găzdu-

iescă pe biruitorii, cari vor poposi după lupta cea mare și victorioasă! Câtă fericire de nedescris!... Chemarea lui Dumnezeu se îndreaptă în aceste ore de luptă finală, către lumea tânără de pretutindeni și către nenumărații veterani, ale căror inimi întinerite și renăscute sub binecuvântările cerești, simt și tresaltă de bucurie de nespum pentru a conlucra cu Prințul Emanuel, cu Domnul care vine curând... la încercuirea lumii, aducând solia, care răsună în mijlocul cerului: pentru ca să fie vestită locuitorilor pământului... „din orice neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor“.

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă căci a venit ceasul judecății Lui...“ Apoc. 14, 6. 7.

Această solie trebuie să fie purtată din casă în casă, în fiecare oraș și în fiecare sat și în toate cătunele! La o astfel de grăbită misiune sunt chemați tinerii, înfiați ca prinți din casa lui Dumnezeu. O serioasă preocupare se desprinde prin chemarea noastră la o așa mărturie cu care ne simțim așa de onorați,

„Mântuit, pentru a salva“.

Acest concentrat principiu, stă ca moto pentru tineretul Advent. Acest moto, cuprinde în el nobila chemare, de a ne însuși caracterul Celui ce nu pregetă să ia chip de rob. El care purtă din început chipul Celui Prea Înalt.

Câtă iubire se desprinde din gestul Celui ce va veni în curând!... Da! Domnul vine curând!

Marele apostol Pavel în epistola sa către Ebrei la capitolul 10 vers. 37, îmbracă această învățătură în cuvintele:

„Încă puțină foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va întârzia“.

Această convingere s'a însămănțat în inimi tinere și s'a altoit în conștiințele adormite, cu prilejul congresului dela 17—22 Iulie.

Zile înălțătoare pentru poporul lui Dumnezeu! Zeci de misionari îmbătrâniți pe câmpul de Evanghelizare al Lumii veniau cu experiențele lor, să dea dovadă de lucrarea grandioasă pe care Dumnezeu o face prin lucrarea activă a Spiritului Sfânt, care se varsă peste toată carnea... O lucrare în Spiritul lui Ilie și al lui Ioan Botezătorul, încercuiește lumea. Evanghelia mântuirii luminează întreg pământul și oștirile poporului Advent de Ziua Șaptea, au întins lagărele lor, până în insulele cele mai îndepărtate. Drapelul păcii lui Hristos fâlfâie triumfător la nord și la sud, la răsărit, ca și în insulele cele mai apusene. Lucrarea minunată a Spiritului începută în ziua de Rusalii pe piața Ierusalimului, în prima zi a erei creștine, sosește la etapă.

„Voi veți primi o putere“ când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului“. Fapt. 1, 8.

După planul Divin, Evanghelia a încercuit Lumea. Douăsprezece

Diviziuni Advente concentrează lumea tânăra, pentru salvarea concetățenilor lor, cari sunt gata să fie surprinși de cutremurul care va sguđui cerul și pământul. Ebr. 12, 26. Domnul vine pe noui. Domnul vine să judece vii și morții și să statornicească pacea... așa de mult dorită!

În fața unei așa de covârșitoare probleme mondiale, Spiritul Sfânt se revărsa peste toată carnea: „În zilele depe urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură: feciorii voștrii și fetele voastre vor prooroci...“ Fapt. 2, 17.

Apostolul Ioan, mânat de Spiritul Sfânt, scrie:

„Vă scriu vouă tinerilor pentru că sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.“ 1 Ioan 2, 14.

Este întradevăr încurajator, să vezi tineri în aceste vremuri de lipsă de voință și de control de sine, în aceste vremuri, când lumea tânără se stinge sub povara viciilor cari o cuprind și o dărnăcă — că Dumnezeu, Tatăl, lucrează să influențeze tineri, cari — mânați de Spiritul Sfânt, — vin să predea vieța lor tânără operei lui

Dumnezeu, pentru care Domnul muri atât de glorios, lăsând să curgă sângele Său princiar pentru o lume pierdută sub dărâmurile păcatului. Nici o chemare mai nobilă pentru un tânăr! nici o viață mai înălțătoare și mai fructuasă ca opera de a salva! Nici o biruință mai înălțătoare ca aceasta, care rezultă în urma luptei pentru regenerarea omenirii prin Isus Hristos.

„Hristos în noi“.

Aceasta este tema și grija în fața răspunderilor. „Voi nu puteți să faceți nimica fără Mine“. Eu sunt adevărata viață, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și Eu rămân în el, aduce multă roadă“. Ioan 15. Adevărul creștinism stă într-o viață intimă cu Hristos: a trăi și lucra pentru binele aproapelui, a consacra totul lui Hristos, numai pentru înalta Sa chemare, de a sluji și a salva. „Fiul a venit să caute și să mântuiască, ce era pierdut“. Luca 19, 10.

Tinerii mei frați și surori, aceste câteva rânduri vă înfățișează ceia ce am simțit și învățat eu la înălțătorul congres. Peste 2500 de tineri au luat hotăriri solemne, de a consacra puterile lor, operii

pentru care Domnul, Prințul Cerului, știu să lucreze, să lupte și să moară... și pe care, Tatăl, în a treia zi, L-a înviat din mijlocul morților, ca un garant al invierii noastre în ziua aceia mare și înfricoșată. Maleachi 4, 5.

Nu uitați și nu perdeți din vedere învățătura, că: Domnul vine curând! În vederea acestui eveniment, lucrarea noastră trebuie încheiată grabnic și că, pentru această operă, *Tineretul advent*, are o chemare specială în țara noastră, unde este atât de făcut pe căra, care duce spre glorioasa împărăție, pentru care să fim soli și călăuze. „Biruitoare îi voi da să șadă cu Mine pe tromul Meu, după cum și eu am biruit și șed cu Tatăl Meu pe trenul Său.“ Apoc. 3, 21.

Lupta se va încheia cu această biruință sigură.

Fie, ca această glorie, să străjuiască idealul tinerilor români, înrolați în armata prințului Emanuel.

Înainte, mereu tot înainte spre țintă.

Petru Păunescu,

Secretarul Uniunii pentru Tineret.

Cuvântul lui Dumnezeu zice.

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău! Fă ce este plăcut înaintea Mea și fii fără prihană!“ Fac. 17, 1.

Astfel vorbi Domnul către părintele credincioșilor Abraam. Atunci a vorbit Domnul așa, iar de atunci aceleași cuvinte se adresează cu multă putere creștinilor, cari cunosc pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor personal. Astăzi îi ordonă Domnul Dumnezeul tău, să păzești legea și judecata Lui: „Deci păzește-le și fă-le din toată inima ta și din tot cugetul tău“.

Minunate învățăminte! Ele ne arată drumul spre cer. Noi, slabe creaturi doborâte de povara trupului și a păcatului, cum vom putea păzi legea Lui și judecata Lui? Dar iată ce ne vorbește Domnul Hristos, care este izvorul milei, al iubirii și al păcii: „Eu sunt calea, adevărul și viața!“ Domnul Hris-

tos este calea, care conduce pe om la Dumnezeu. El este adevărul, căci El intrupează toată realitatea dreaptă și bună. El este viața, pentru că El este Creatorul și izvorul vieții și al existenței. El este viața cea dumnezească, făgăduită celor cari doresc să trăiască după adevăr și dreptate și să aibă parte de viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu. Iată, dar, cheia dobândirii mântuirii. Rămâne să ascultăm de Domnul mereu și să trăim o viață conformă cuvântului Său în toate, zi cu zi și ceas cu ceas; și atunci vom avea viața Lui mereu în noi și vom ajunge la desăvârșirea care este în El și care ne este arătată în cuvântul Său. Cugetele și faptele noastre să fie supuse controlului Cuvântului lui Dumnezeu. Trăind în totul Cuvântul, ca și Domnul, vom ajunge perfecțiunea morală.

Pentru că perfecțiunea Fiului e însăș perfecțiunea Tatălui, unirea noastră cu Fiul începută pe pământ se va continua și în cer până la completa desăvârșire; și astfel se va împlini cuvântul din ruga Domnului, când zice: „Tată sfinte, păstrează-i în numele Tău, ca să fie una, după cum suntem noi una“. Să nu uităm, că această strânsă legătură, care ne înalță și ne face părtași la meritele nesfârșite ale Mântuitorului, nu se va putea face decât potrivit cu măsura jertfiei proprii noastre persoane. Umi-lința este această măsură. Ea este fructul lepădării de sine. Acolo, unde iubirea de sine și firea omului vechiu mai există, acolo unirea cu Hristos nu poate fi desăvârșită.

Astăzi nimic nu este mai rar decât dorința sinceră de adevăr, de dreptate și de mântuire a sufletului. Tocmai această dorință ar

trebui să se trezească în noi, adică dorința vie de a servi lui Dumnezeu din toată inima, de a îndrepta tot sufletul spre adevărul Său. Dumnezeu ne ajută; numai să voim noi. El vine în ajutorul nostru prin Spiritul Său Sfânt și întărește voința noastră; dar nu ne forțează. El zice: „Iată, vă pun în față viața și moartea, binele și răul; alege!”

Dar ce vedem?—Să vorbim despre privilegiu pe care o prezintă lumea? Nu! Noi nu vom vorbi despre necredincioșii hotărâți pierzării despre unii din cei ce se cred ucenici ai lui Hristos, cari prin vorbe arată că vor să se mântuească, dar prin fapte arată, că vor să se bucure și de toate de câte se bucură lumea și să guste adică și plăcerile pământești. Ei aduc întrecăt lui Dumnezeu oarecari rugăciuni de formă, din când în când mai ia informații despre Lege; și apoi, liniștiți că o cunosc și închipuindu-și că aceasta e totul,—urmează cu faptele în toate în cele ale lumii.

Multe femei creștine se îmbracă deșanțat, cu rochii scurte până la genuchi, cu decolteuri nepermise și cu toate cele conforme modei, ne vrând să știe că regele modei este însuș Satana și că ele astfel dezonorează numele de creștin. Se potrivesc oare toate acestea cu credința Domnului Hristos cel lepădat de lumea aceasta și care nu avea unde să-și pună capul? Este oare spre mărirea lui Dumnezeu, că într-o adunare de creștini femeile numite și ele creștine să se prezinte la fel cu cele din lume? Ce zic îngerii lui Dumnezeu, cari sunt prezenți în adunările credincioșilor? Cum mai poți vorbi cuiva despre credința Evangheliei, când te prezinți îmbrăcată după ultima modă? Cetiți, vă rog Isaia 3, 16—24. Înțelege de acolo, cât de mult ia seama Domnul la păr, la îmbrăcăminte, la mers și la podoabe. Vrei tu să întorci spatele către Domnul și să privești numai la mode, ca să fii în rând cu lumea în ce privește toate capriciile neroade și nerușinate ale modei? Nu vrei să jertfești mai de grabă aceste plăceri deșerte pen-

tru Domnul, pe care zici că-L iubești? Iubirea ta pentru Hristos e așa de mică, încât nu vrei să faci voia Lui în ce privește îmbrăcăminte?

Poate zice careva: „Prea exagerați! Primejdia nu va fi doar atât de mare!” Dar nu, scumpa mea soră! De ce să te lași pusă la jugul modei cu necredincioșii, și să nu ascuți mai bine de Mântuitorul? Iubirea Lui nu e oare destul de mare pentru tine, ca să porți această mică cruce? Sau Spiritul Său nu a avut asupra-ți puterea să te schimbe, ca să nu mai rămâi supusă ispitelor modei? Nu ai ajuns ca bucuria ta să fie de a face în toate voia Celui care te-a iubit și Și-a dat viața Sa pentru mântuirea ta? Pentru plăceri de acestea lumești și trecătoare vrei tu să pierzi vreța veșnică și fericită, pe care ți-a câștigat-o Isus prin jertfa Sa?

Iubită soră, gândește-te, că îmbrăcăminte ta necuvenită și necuvințioasă este o mare ispită pentru frații tăi creștini, pe cari, în loc să-i ajuți să ducă o viață curată și să birue orice ispită; tu însuși îi pui la grele ispite și îi îndemni să păcătuască. Moda de azi este fără rușine și imorală; așa că fetele și femeile creștine, ținându-se de modă, păcătuiesc cu bună știință și își adorm simțul conștiinței, care ajunge să nu mai poată deosebi între bine și rău. De aceea iubită soră, fă tu ce zice Domnul, iar nu ce zice și ce face cutare sau cutare. Căci, dacă alta fură, să furi și tu? Dacă alta nu ascultă de Domnul, să n'ascuți nici tu? Lasă ca îmbrăcăminte ta să fie cum se cuvine unui copil al lui Dumnezeu. Dacă ai putea să vezi, cum primesc îngerii lucrurile cu cari te împodobești tu, atunci le-ai arunca imediat și nu le-ai mai purta niciodată.

Iubită soră! Dacă vezi că inima ți-e legată de nebuniile modei, atunci cu atât mai mult înțelege primejdia în care te găsești. Ine-nuche înaintea Domnului Hristos în rugăciune, mărturisește Domnului sincer păcatul tău și roagă-L pe Mântuitorul nostru bun, să desrădăcineze din inima ta acest pă-

cat, ca să poți face numai voia Sa. 1 Tim. 2, 9, 10; 1 Petru 3, 3, 4. Dacă nu luptăm serios contra păcatului acestuia al modei, ca și contra tuturor celorlalte, atunci unde mai este credința, care trebuie să se dovedească prin fapte? Unde mai este iubirea pentru Hristos, dacă inima noastră este stăpânită de iubirea pentru mode? Atunci unde este pocăința noastră, și care e crucea pe care o purtăm, dacă n'am răstignit toate plăcerile, adică și plăcerile modei?

Fiecare să cugete asupra acestor lucruri și să se judece pe sine, înainte de a veni ziua cea mare și infricoșată, când are să judece Domnul personal. Este încă timp de redeșteptare. Să zicem deci în rugăciune fierbinte: Doamne! Cuvântul Tău este frumos; dar el nu a luat loc deplin în noi. Aprinde Tu în noi flacăra Cuvântului Tău, ca să distrugă tot ce e rău în inima noastră, iar noi să trăim numai după voia Ta! Întărește Tu pașii noștri în căile Tale, ca să nu primim a ne asemăna lumii și obiceiurilor sau modelor ei! Cuvântul Tău pare că a lucrat până acum numai asupra simțurilor noastre externe, și de aceea suntem și noi creștini numai de formă. Dar, spre îndreptarea noastră completă, pune Tu, Doamne, Cuvântul Tău în lăuntrul meu și scrie poruncile Tale pe tablele inimei mele, ca să mă tem de Tine în toate! Când Cuvântul Tău răsună în auzul urechilor noastre, deschide Tu, Doamne și ușa inimei noastre, ca nu cumva să auzim și să nu urmăm, și nu cumva să nu împlinim tocmai ceea ce zicem că credem și iubim. Căci dacă suntem numai auzitori, și nu și împlinitori; atunci cu cât mai mare va fi osânda noastră la judecată?

Astăzi este un glas, care vorbește serios adâncului sufletului nostru, când închidem urechia la sgomotul lumii și nu voim să auzim decât numai vocea lui Dumnezeu, pe care să-L chemăm între noi cu tot focul dorinței noastre. Acest glas răpia pe Pavel în pustie și îi descoperia tainele Evangheliei iubirii lui Dumnezeu. A-

cest glas ne învață, ne înflăcărează, ne mângâie și pe noi, și ne vorbește cu cerească blândețe și dulceață. Acest glas a vorbit și ucenicilor pe cale spre Emaus, din care cauză ei ziceau apoi: „Oare nu ardea inima în noi, când ne vorbea pe cale și ne explica Scripturile?” Luca 24, 32.

Au nu este și astăzi același glas, care ne vorbește prin Cuvântul Său? Ba, da! Dar noi sărmanii ne lăsăm mereu turburați de ispitele

și de sgomotul lumii. Ce să facem atunci? Să ascultăm glasul Domnului, ca și cei doi ucenici pe cale; pentru că și noi suntem pe o cale, și anume pe calea veșniciei. Isus, în dragostea Sa de noi, se apropie de noi pe cale și se face tovarășul nostru de drum. Dar, dacă suntem nepăsători și neascultători de Cuvântul Său, atunci El se retrage, iar noi rămânem singuri pe calea cea lungă și grea. Ce singurătate înspăimântătoare!

Fraților și surorilor! Să fim cu multă luare aminte, ca nu cumva să ne apuce noaptea singuri pe cale! Să ne grăbim a ruga pe Domnul, să fie călăuză noastră; drept care să-I zicem din tot sufletul: „Tu ești Dumnezeu nostru! Ajută-ne să facem cele bine plăcute Tie! Rămâi cu noi, pentru că e spre seară și ziua se duce!” Luca 24, 29.

Anișoara Dr. Pascu.

„Nu stați împotriva celui rău; ci oricine te lovește peste falca cea dreaptă; întoarce-i și pe cealaltă“.

Intrucât iudeii veneau adesea în contact cu soldații romani, aveau mereu ocaziunea să se supere. Detașamente de trupe erau stabilite în diferite locuri din Iudea și Galilea, și prezența lor amintea neîncetat iudeilor de înjosirea lor ca națiune. Cu amărăciune ascultau ei puternicul răsunet al trompetelor și vedeau trupele cum se adunau în jurul stindardului roman spre a aduce onoare simbolului puterii lor. Prin cearta deasă dintre popor și soldați, ura generală deveni din ce în ce mai mare. Adesea, când un slujbaş roman era grăbit să plece cu garda sa dintr'un loc în altul, smulgea pe țărâni iudeii dela lucrul lor din câmp și-i forța să le urce poverile peste un munte sau să le facă cine știe ce serviciu. Aceasta era conform legii și obiceiului roman și refuzarea unui astfel de serviciu aducea numai defaimă și cruzime: Pe zi ce trecea, dorul de a arunca jugul roman devenia tot mai puternic în inima lor, și în deosebi între galileenii îndrăzneți și violenți, spiritul revoltei deveni mai accentuat. Ca oraș de graniță, Capernaumul era ocupat de o garnizoană romană, și chiar când Isus predica, cugetul amar al umilirii lui Izrail fu trezit văzând un grup de soldați. Poporul privia doritor către Hristos, sperând, că El va umili mândria Romei.

Isus privia trist în fețele îndreptate către El; observă cum spiritul răsunării pusese sigiliul său de

răutate pe fețele lor, și știa cât de mult doria poporul să aibă puterea de a nimici pe apăsătorii lor. Intristat El porunci „Nu stați împotriva celui rău; oricine te lovește peste falca ta cea dreaptă întoarce-i și pe cealaltă“.

Aceste cuvinte erau numai o repetiție din Vechiul Testament. Fierște că regula: „Ochiu pentru ochiu, și dinte pentru dinte,“ (3 Moise 24, 20) era cuprinsă în legea care fusese dată prin Moise, dar aceasta era numai o prescripțiune pentru stăpânire. Nimeni nu era îndreptățit să se răsbune însuși, căci cuvintele Domnului erau: „Nu zice: Cu rău voi răsplăti!“ (Prov. 20, 22.) „Nu zice: „Precum mi-a făcut așa îi voi face și eu.“ (Prov. 24, 29.) „De căderea amicului tău nu te bucura.“ (Prov. 24, 17.) „De este flămând neamicul tău, satură-l cu pâine, și de este însetat, adapă-l cu apă.“ (Prov. 25, 21, 22.)

Intreaga vieată pământescă a lui Isus a fost o descoperire a acestor principii. El părăsi căminul Său ceresc, ca să aducă dușmanilor Săi pâinea vieții, și deși dela leagăn până la mormânt s'au adunat asupra Sa numai hulă și prigonire, totuși dela El pornea numai expresia iubirii iertătoare. Prin Profetul Isaia El zice: „Spinarea Mea am dat-o aceluia ce mă băteau și fălcile Mele celor ce mă smulgeau. Batjocurei și scuipatului nu am ascuns fața Mea.“ (Isaia 50, 6.) „El apăsător și chinuit era, și totuși n'a deschis gura Sa; adușu-

s'a ca un miel spre junghiere și ca oaia mută înaintea tunzătorului ei, n'a deschis gura Sa.“ (Isaia 53, 10.)

Și depe crucea dela Golgota străbate prin toate veacurile rugăciunea Lui pentru omoritorii Săi, cum și solia nădejdiei către criminalii muritori.

Prezența Tatălui înconjura pe Hristos, și Lui nu I se întâmpla nimic decât ceea ce iubirea cea nemărginită îngăduia să vină spre binecuvântarea lumii. Aci era începutul mângâierii pentru El; aci este și pentru noi. Cine este plin de Spiritul lui Hristos rămâne în Hristos. Lovitura îndreptată către el, cade pe Mântuitorul, care îl înconjoară cu prezența Sa. Orice ar veni asupra lui, vine dela Hristos. El nu are nevoie să se împotrivescă celui rău, căci Hristos îl apără. Lui nu i se poate întâmpla nimic, decât ceea ce vine dela Domnul, și „noi știm că tot ce se întâmplă celor ce iubesc pe Dumnezeu, lucrează spre bine, ca unii cari sunt chemați potrivit unei puteri la cale.“ (Rom. 8, 28.)

„Nici o durere nu ne lovește, pe care Domnul să nu-o simtă.“

„Ci cu putere ea se adâncește Mai dureros, în inima-I sfântă. Iară când cosorul cu asprime Fără de milă taie'n mlădiță, Mai mare durere îi revine A o simți, butucul de viță. Mai mult decât iubirea de mamă Pentru neprețuitu-i copilaș Mai mult decât se cheamă

Iubirea cuiva, frumos, drăgălaş.
Mai strânsă decât prietenia
Mai mult chiar decât frăția
E iubirea cea mare a lui Hristos
Pentru ucenicu-I pe drum spinos
„Și celui ce voiește a se judeca
cu tine și a-ți lua cămașa, adică a
merge cu tine la judecată), lasă-i
și veșmântul. Și oricine-ți va pune
angara pentru o milă, du-te cu
dânsul două“.

Isus porunci ucenicilor Săi, ca
în loc să se împotrivescă porun-
cilor stăpânirii, să facă chiar mai
mult decât s'a cerut dela ei. Și, pe
cât le era posibil, să se achite de
orice obligațiune, trecând chiar
peste poruncile, țări. Legea așa
cum era dată prin Moise cerea o
iubitoare atențiune față de cei să-
raci. Dacă un om sărac punea
haina ca zalog, sau spre a i-o asi-
gura pentru vreo datorie, credito-
rul nu avea voie să meargă în casa
lui, spre a i-o lua; ci trebuia să aș-
tepte în drum până când i se adu-
cea zalogul; și oricum ar fi fost si-
tuația, amanetul trebuia dus îna-
poi odată cu amurgul nopții. (5
Moise 24, 10—13; 15, 7. 8.) În tim-
pul lui Hristos această lege de in-
durare era mai puțin luată în
seamă; Isus însă învătă pe uceni-
cii-Lui să se supună sentinții jude-
cătorești, chiar când aceasta ar
cere mai mult decât îngăduia lui
Moise. Chiar dacă s'ar fi cerut o
parte din îmbrăcămintea lor, ei
trebuiau să se supună. Da, și încă
și mai mult, ei trebuiau să plă-
tească creditorilor lor datoria ce o
aveau la ei, chiar dacă ei doreau
mai mult decât li se scotise de
judecată“. Și celui ce voiește să se
judece cu tine spre a-ți lua că-
mașa, lasă-i și veșmântul“. Și
dacă solul cere ca să mergi cu el
o milă, du-te cu dânsul două.

Isus adăogă mai departe: „Celui
ce cere dela tine dă-i, și dela cel
care voiește a se imprumuta dela
tine nu-ți întoarce fața“. Aceeaș
învățătură era dată și prin Moise:
„De va fi întru tine un nevoiaș
dintre frații tăi, în una din cetă-
țile tale, în pământul tău, care ți-l
dă fie Iehova, Dumnezeuul tău, tu
să nu-ți învărtoșezi inima ta, nici
să-ți închizi mâna către fratele tău
cel nevoiaș. Ci să-ți deschizi mâna

ta, și să-l împrumuți cu atâta cât
ii va fi deajuns la nevoia lui în
care se află“. (5 Moise 15, 7. 8.)
Aceste texte biblice lămuriau cu-
vinetele Mântuitorului. Hristos nu
ne învătă să dăm fără deosebire
tuturor celor ce cer dela noi spri-
jin, ci dimpotrivă, El zice: „Să-l
împrumuți cu atâta cât ii va fi
deajuns la nevoia lui, dar că acesta
să nu fie ca un împrumut, ci mai
mult un dar, o recunoaștem când
El zice: „Imprumutați fără nă-
dejde de a lua înapoi“. (Luca 6,
35.)

„Cine dă milă dela sine însuș,
se apropie atât de aproapele său
infometat cât și de Mine“.

El îndreptă pe ascultătorii Lui
către Cărmuitorul universului, pe
care El îl numi cu numele cel nou,
„Tatăl Nostru“. Spre a-i face să
înțeleagă, cu câtă iubire doria
inima lui Dumnezeu după ei, El îi
învătă că Dumnezeu îngrijește de
orice suflet pierdut; că, „în ce
chip miluește părintele pe fii, așa
miluește Domnul pe cei ce se tem
de Dânsul“. (Ps. 103, 13.) O astfel
de descriere despre Dumnezeu îi
este dată lumii numai în Biblie.
Păgânismul învătă pe oameni să
vadă înalta ființă ca pe un subiect
al fricii și nu al iubirii, ca pe o
ființă crudă, care nu poate fi îm-
blânzită decât numai prin jertfe,
în locul unui Tată care revarsă
asupra fiilor Săi, darul iubirii
Sale. Chiar Izraeliții ajunseseră or-
biți față de învățăturile profeților
cu privire la Dumnezeu, încât
această descoperire a iubirii Sale
părintești era pentru ei ceva nou,
un dar care era dat lumii pentru
prima oară.

Iudeii credeau că Dumnezeu iu-
bește pe aceia, cari îi serveau Lui
și după părerea lor, acei cari îm-
pliniau cerințele rabinilor și că
ceilalți oameni sunt sub mânia și
blestemul Său! Isus le spuse con-
trariu, că întreaga lume, cei buni
și cei răi, se găsesc sub razele soa-
relui iubirii Sale. Acest adevăr ei
puteau să-l învețe din natura însăș
căci El face să răsără soarele Său
peste buni și peste răi, și plouă
peste drepti și nedrepti“. (Mat. 5,
45.)

Nu este o putere a sa proprie,
care face pământul să scoată la
lumină din an în an darurile sale,
și prin care își continuă mișcarea
în jurul soarelui; nu, ci mâna lui
Dumnezeu conduce planeta și o
ține în mersul ei la locul cuvenit
pe firmament. Prin puterea Sa se
schimbă în mod regulat una cu
alta, vara și iarna, semănarea și
timpul secerișului, ziua și noap-
tea. Prin Cuvântul Său cresc plan-
tele, apar frunzele și înfloresc flo-
rile. Fiecare bun, pe care îl avem,
fiecare rază de soare, fiecare strop
de ploaie, fiecare îmbucătură de
hrană, fiecare clipă de viață este
un dar al iubirii.

Pe când noi eram ne iubitori și
nesuferiți, eram urâți și ne uram
între noi, „Tatăl nostru cerească
a avut milă de noi.“ „Dar când s'a
arătat bunătatea și iubirea de oa-
meni a Mântuitorului nostru Dum-
nezeu, nu din lucrurile cele din
dreptate, pe care le-am făcut noi
ci după a Sa milă ne-a mântuit.
(Titu 3, 4. 5.) Tot așa și iubirea
Sa, dacă o primim în noi, ne va
face prietenoși și iubitori, nu nu-
mai către aceia cari ne plac, ci
chiar către cei rătațiți, vinovați și
păcătoși.

Copiii lui Dumnezeu sunt aceia,
cari sunt părtași ai firii dumneze-
zești. Nu poziția pământească, nu
nașterea, nici naționalitatea sau
privilegiile religioase ne mar-
chează ca membri ai familiei lui
Dumnezeu, ci dimpotrivă, numai
iubirea singură, iubirea care cu-
prinde pe toți oamenii. Chiar pă-
cătoșii, ale căror inimi nu sunt cu-
totul închise față de influența Spi-
ritului lui Dumnezeu, vor răs-
punde spiritului de bunătate; și
după cum dau ură pentru ură, tot
astfel vor da iubire pentru iubire.
Insă numai singur Spiritul lui
Dumnezeu dă iubire pentru ură.
A fi prietenos față de cei nemulțu-
mitori și răi, a face bine aceluia
dela cari nu este nimic de aștep-
tat, sunt semne de cunoaștere ale
familiei regale a cerului, dovezi
sigure, prin care fii Celui-Prea-
Inalt își descoperă sublima lor po-
ziție.

E. G. W.

Gazeta Slujbașilor

Scoala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE

Sabatul din 3 Noembrie, 1928.

IN REGIUNILE SĂLBATICE ALE MEXICULUI.

Deseori am auzit, că ținuturile coastei de Est a Mexicului este foarte sălbatecă și impracticabilă. Despre acest fapt am avut ocazia, de a mă convinge atunci, când am vizitat diferite comunități, situate acolo. În aceste regiuni nu poți străbate altfel, decât numai pe un cal sau cățăr foarte iscusit, obișnuit cu drumurile obositoare de aci.

Cu ocazia călătoriei mele în acest ținut am putut vizita mai multe localități, unde am vestit solia Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Cu aceste ocazii am fost nevoit, a mă servi de traducători, deoarece locuitorii indigeni nu vorbesc, decât foarte puțin limba spaniolă, și deși n'am înțeles traducerea, însă de pe fețele lor am putut vedea, că a avut un mare efect asupra lor cele ce au auzit. Tot atunci am oficiat și Sf. Cină în două comunități, și am reinviat credința multora din acești fii ai lui Dumnezeu, ascunși între acești munți sălbateci.

Domnul să încurajeze pe toți lucrătorii Săi, ca să-și poată săvârși serviciul greu în aceste condițiuni grele.

...

Sabatul din 10 Noembrie, 1928.

LOCUTORII COLUMBIEI NE CHEAMĂ

Vizitând într'una din zile o școală de Sabat, mi-au fost atrase

privirile de o fetiță în etate de 11 ani, care sta în față, și înfățișându-mi chipul ei, înainte de a fi în credință, mă gândeam, că, dacă școala noastră de Sabat n'ar fi câștigat, decât singur pe acest suflet, încă și-ar fi îndeplinit rostul ei.

Ni se cer de pretutindeni, ca să trimitem învățători, și nu știm, de unde să-i luăm. Intr'una din cazuri, când locuitorii ne rugau prea stăruitor, le-am trimis o soră tânără, ca învățătoare, care nu avea nici o pregătire, dar cu toate acestea progresele, pe cari le-a făcut, serveau spre lauda lui Dumnezeu. Dacă am avea învățător în număr îndestulător, pentru a satisface toate cererile. Cât de repede am putea răspândi solia reveniri Mântuitorului nostru, pregătind astfel lumea pentru ziua răsplătirii oricărei fapte de către Judecătorul Drept.

...

Sabatul din 17 Noembrie, 1928.

JUAN, CĂȘTIGĂTORUL DE SUFLETE.

Juan a fost funcționar într'o mică prăvălie din Tehuantepec; într'una din zile i-a ajuns în mână o foaie din revista noastră în limba spaniolă. Negăsind pe aceasta nici-o adresă, el a pus foaia la o parte cu gândul, de a mai face cercetări în privința descoperirii acestei adrese. Și aceasta ocazie nu a întârziat mult, căci îmbolnăvindu-se tatăl său în urma beției, Juan a comandat pentru el un leac. Dar cât de mare fu mirarea lui Juan, când acest medicament a fost im-

pachetat în aceeaș revistă. Acum a avut adresa editurii. Adresându-se acesteia, i-a cerut lămuriri, ale căror rezultat a fost, că peste un timp scurt el a convertit toată familia sa, aducându-o la picioarele Domnului. Astăzi atât el, cât și fratele său sunt lucrători zeloși în via Domnului.

Domnul să ne ajute, ca să putem înființa școli în număr îndestulător pentru formarea lucrătorilor indigeni.

...

Sabatul din 24 Noembrie, 1928.

NEVOILE COLUMBIEI.

Ceeace necesită Columbiei mai mult, este o lucrare intensă prin misiunea medicală.

În toate părțile Columbiei se observă o mare lipsă de medici. Dar chiar și unde sunt pe alocurea medici și case de sănătate, medicii se plâng, că în multe cazuri, chiar după operați bine reușite, bolnavii mor în urma faptului, că personalul auxiliar sanitar nu posedă nici cele mai elementare cunoștințe, în ce privește tratarea și căutarea bolnavilor operați.

Cât de necesare ar fi aci surorile de caritate, formate în școlile noastre misionare? Dar cu aceasta ocazie membri misiunii noastre medicale ar fi puși în posibilitatea, de a duce solia mântuirii pe această cale între acești suferinzi, căci pe altă cale întâmpină aceasta dificultăți aproape invincibile.

Să ne rugăm deci și să facem tot posibilul pentru aceste ținuturi.

...

Programul adunării misionare din luna Noembrie 1928.

Deschidere. Cântarea: „Ne așteaptă un cămin strălucit“.

Rugăciune. Mulțumind pentru binecuvântările primite cu prilejul Campaniei de Toamnă.

Raportul. Dare de seamă asupra

întregei campanii. Câte reviste sau vândut. Ce s'a încasat. La ce dată s'a atins ținta. S'au depus toate darurile la Cercul Misionar? Câți membrii au lucrat și câți n'au luat parte sau n'au adus socotelile lor.

Se va menționa în raport numele fraților cari au vândut zece reviste sau mai mult.

Obs. Se va face o copie după acest raport care se va trimite Secretarului Uniunii în Str. Labirint 116.

Cântare. ...de laudă lui Dumnezeu. Se recomandă cântarea din „Revista de Toamnă“.

Cuvântare scurtă. Dirigințele coate în relief progresul dobândit în anul acesta peste anul 1927.

Propune o nouă țintă pe anul 1929, care „Țintă“ se va arăta și în raportul trimis Secretarului Uniunii pentru orientarea lucrărilor în 1929.

Cetire. Din broșura „Comunitatea ca organizație misionară“, capitolul 7 și 8.

Experiențe: Frați și surori, alegeți

Misionarii Voluntari.

Programul adunării „C. M. V.“ din luna Noembrie 1928.

Săptămâna 2-a.

Subiect: *Organizarea lucrării tinerilor Misionari Voluntari.*

NOTĂ. Comitetul va organiza singur programul său, inspirându-se după modelul din Septembrie. Subiectul se găsește tratat în Curierul, anul 5, No. 1, 2 pag. 9.

Ideia este, ca pe baza „Spiritu- lui Profetic“ să se obișnuască a pătrunde *principii*, cari primite cu bucurie să fie luate ca jaloane

pentru îndrumarea activității personale.

Alegerile la sfârșitul de an să țină seamă de aceste principii pentru a asigura succes.

În locul poeziei, se va studia Ps. 111. (pe din afară.)

Săptămâna 4-a.

Subiect: „*Purtarea în Casa lui Dumnezeu.* (Mărturie).“

NOTĂ. Comitetul se va orienta după acelaș program, împărțind

organizație misionară“, reguli cari urmează să fie aplicate în spiritul lor. Faceți ca fiecare slujbaş și fiecare membru să răspundă nevoei lucrării Sale.

Faceți, ca fiecare să simtă povara răspunderii în fața dreptului Judecător.

Domnul va ști singur să onoreze și să răsplătească pe fiecare slujitor care a înțeles să funcționeze ca „rob“ în lucrul Domnului. Fil. 2, 5—9.

Rugați-vă în comitet și pentru noi ca Domnul să ne sprijinească cu dreapta Sa, pentru un timp serios ca acesta.... căci Domnul vine curând.

Secr. Mis. Interne.

Săptămâna 2-a.

pentru îndrumarea activității personale.

Alegerile la sfârșitul de an să țină seamă de aceste principii pentru a asigura succes.

În locul poeziei, se va studia Ps. 111. (pe din afară.)

Săptămâna 4-a.

Subiect: „*Purtarea în Casa lui Dumnezeu.* (Mărturie).“

NOTĂ. Comitetul se va orienta după acelaș program, împărțind

acel subiect, în părți de cetit și în părți de tratat, ca „studiu bi- blic“.

Ideia este, ca să chemăm conștiința noastră la o aleasă conduită în Casa lui Dumnezeu... și casa lui Dumnezeu, este chiar peste tot.

Alegeți numai acele aliniate, cari sunt de imediată aplicare și în Comitate.

Se va studia Ps. 121.

Depart. M. V.

Instructorul

SECȚIUNEA ADULȚI ȘI TINERI.

V. — ADEVĂRATUL DUMNEZEU; DEȘERTĂCIUNEA IDOLILOR; CIRU PĂSTOR.

3 Noembrie, 1928.

P L A N.

I. ADEVĂRATUL DUMNEZEU DESCOPERIT.

1. El este descoperit ca Creator.
2. Dumnezeu va vărsa Spiritul Său, care va produce o mare creștere a lucrării.
3. Nu există Dumnezeu afară de Iehova, iar noi suntem martorii Săi.

II. IDOLII SUNT NUMAI DEȘERTĂCIUNE.

1. Idolii nu folosese la nimic.
2. Cum e descrisă facerea de idoli din lemn, sau metal.

3. Închinarea la idoli asemănată cu pașterea de cenușă.

III. DUMNEZEU LUCREAZĂ PRIN OAMENI.

1. El va șterge păcatele noastre.
2. Dumnezeu se va preamări pe Sine în Israel.
3. El strică planurile inamicilor Săi, dar adeverește cuvântul serviciilor Săi.
4. Ciru este mai dinainte numit cu nume și arătat drept „Păstorul Meu“.
5. Lucrarea sa pentru Dumnezeu este prezisă.

„*Apă peste cel însetat*“. Isa. 44, 3.4.

Apa este întrebuințată ca simbol al revărsării Spiritului asupra celor, cari flămânzesc și însetează după dreptate. Notați câteva însu-

șiri ale apei: este comună și abundentă; este absolut necesară pentru viață; este curățitoare și purificatoare; este înviorătoare și săturătoare. Toate aceste calități le are în cea mai mare măsură și harul lui Dumnezeu, care lucrează prin Spiritul Său.

Setea este una din cele mai puternice cerințe ale corpului. Un om însetat *trebuie neapărat* să bea apă, căci altfel moare. Dumnezeu vrea, ca noi să dorim Spiritul Său, așa cum dorește însetatul apa.

Revărsarea Spiritului Sfânt nu are loc pentru desfătarea noastră personală, ci pentru ca noi să aducem rod mai mult. Dumnezeu va binecuvânta și sămânța și planta răsărită, iar rezultatul va fi, că dreptul va „crește ca iarba și, ca

pomul lângă curgerea apelor". Rugați-vă să vină curgerea apelor", și atunci rezultatele nu vor întârzia să se arate. Noi toți trebuie să ne rugăm pentru ploaia cea târzie". „Isaia, Profetul-Evanghelist", pag. 41. 42.

„Numai sufletului însetat i se vor deschide izvoarele apei vii. Numai sufletelor, cari caută serios după lumină și primesc cu bucurie fiecă răză trimisă de Domnul din Cuvântul Său, numai acestora li se va da lumină". „Mărturii", vol. 5, pag. 729.

Făcătorii de idoli. Isa. 44, 9—20.

„Să intrăm acum într-o fabrică de idoli, în cari se fac chipuri turnate din metal topit. Vedem acolo pe un meșter puternic lovind din greu cu un ciocan mare. Cu siguranță că produsul muncii unor brațe atât de puternice, și musculose va fi în stare să ajute cu ceva și să dea putere oamenilor. Dar iată, fierarul însuși obosit și însetat după câteva ore de lucru. Dovadă văzută, deci, că el nu e în stare, să producă ceva, care să dea oamenilor ajutor în nevoile lor, chiar cele mai mari. Efectul nu poate fi mai mare decât cauza. Idolul, deci, nu e în stare să dea putere, dacă făcătorul său a ajuns atât de repede sleit de puteri.

„După aceasta textul ne duce într-o fabrică de idoli de lemn. Măistorul întinde linia, însemnă cu creionul roșu și face chipul unui om. Pe jos în atelierul său sunt numai resturi de lemn, rezultatul ciopliturii și făturii cu rândeaua. Idolul a fost foarte rău tratat și fără niciun respect, până ce a fost adus în stare de chip.

„In cele din urmă textul ne trimete să vedem munca omului din pădure. El doboară fagul sau stejarul. O parte din copac este destinată pentru foc, iar altă parte este fasonată în chip de idol pentru închinare. Cât de bine sunt descrise toate acestea! Pare că auzim exclamația de bucurie a omului, care se încălzește la cărbuni, sau care își frige friptura; și vai, acelaș om e în stare, să îngenunche înaintea restului din lemnul, la cărbunii căruia s'a încălzit și pe cari și-a fript friptura.

„De ce or fi făcând oamenii așa? De ce nu înțeleg ei nebunia lor? Profetul de altfel nu cunoaște nimic din teoria, cu care se amăgesc oamenii moderni, când zic, că ei nu se închină la piatră sau lemn, ci se servesc de chipul acela, ca să-și fixeze imaginea în mințe la rugăciune. Cauza idolatriei este arătată de profet în cuvintele: „Paște cenușe; o inimă amăgită la întors în altă parte, ca să nu-și poată mântui sufletul și să nu zică, „In dreapta mea nu este o minciună?" — „Christ in Isaia" 1. 63—65.

Moderni închinători la idoli.

Cum se închină modernii la idoli, ne-o spune F. B. Meiyer, care zice:

„Oamenii de azi se închină la bani, la ranguri și posturi înalte. Ei sunt în stare, să aducă mari sacrificii, pentru a câștiga asemenea bunuri pământești... Închinătorii la mode îngenunche regulat în templul părerilor lumii și pasc cenușa aplauzelor omenești, în loc să caute să merite odată aprobarea Domnului, care va zice alor Săi: „Bine, serv bun și credincios".

...

VI. — DEȘERTĂCIUNEA ZEILOR FALȘI; UN SINGUR MÂNTUITOR.

10 Noembrie, 1928.

P L A N.

I. FAGĂDUINTE CU PRIVIRE LA LUCRAREA LUI CIRU.

1. Dumnezeu alege pe Ciru, ca lumea să cunoască pe Creator drept singurul adevărat Dumnezeu.
2. Un vai asupra acelu, care pune în discuție lucrarea Creatorului.
3. Dumnezeu prezice cuceririle lui Ciru și biruințele sale asupra popoarelor.

II. DOMNUL FAGĂDUIEȘTE LUI IZRAIL MÂNTUIRE.

1. Izrail va fi mântuit prin Domnul.
2. El a făcut pământul, să fie locuit.
3. Întoarcerea spre Domnul asigură mântuirea.
4. Va veni ora, când toți să cunoască pe Domnul.

III. O COMPARAȚIE ÎNTRE ADEVĂRATUL DUMNEZEU ȘI IDOLI.

1. Idolii Babilonienilor au mers și în robie.
2. Idolii trebuie purtați de oameni.
3. Dumnezeu are nevoie de oameni, cari să-L reprezinte în această lume.
4. Sfaturile lui Dumnezeu vor sta, așa cum au și stat totdeauna.
5. Ciru, făcând voia lui Dumnezeu, e comparat cu o pasăre răpitoare.

Cine hotărăște în privința națiunilor. Isa. 45, 5.

„Numai din Cuvântul lui Dumnezeu vedem, care a fost puterea, care a pus temeliiile pământului, și care a întins cerurile. Tot numai în cuvântul lui Dumnezeu găsim expunerea autentică a originii națiunilor. Numai aici ne este redată Istoria neamului nostru omnesc neinfluențată de mândria și prejudecata omenească.

„In analele Istoriei omenești creșterea națiunilor, nașterea și decăderea imperiilor sunt arătate ca depinzând de voința și de iscusința unor oameni. Producerea diferitelor evenimente pare în mare măsură că ar fi determinată de puterea, de ambiția, sau de capriciile omului. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu cortina este trasă la o parte, așa că putem privi dincolo, deasupra și prin tot jocul și contrajocul intereselor, patimilor și puterilor omenești, pe agenții atomilostivului, bunului Dumnezeu, lucrând în tăcere și cu răbdare la îndeplinirea planurilor voinței Sale". — „Educație" pag. 173.

Eu te-am încins.

F. B. Meyer ne dă o explicație practică asupra versului 5, arătând cum alege Dumnezeu oamenii pentru îndeplinire planurilor Sale. El zice: „Planurile lui Dumnezeu sunt îndeplinite prin oameni, pe cari El îi echepează și îi ridică pe fiecare la lucrarea Sa. Sunt multe în viața noastră, de cari noi înșine nu ne dăm seama, dar cari se datorează acestei încingeri de către Domnul. Noi nu cunoaștem totdeauna, de unde isvorăște cursul vieții noastre. Vieța noastră este

într'adevăr ascunsă în Dumnezeu. El ne încinge și pe noi, deși noi nu știm. Bine este, ca noi să nu ne încingem singuri în propria noastră putere, ci să întindem mâinile către Domnul, fiind siguri că El nu ne va lăsa, nici nu va părăsi". Vezi și Ioan 21, 18.

Hârbul și olarul.

Un vai este rostit asupra celor cari caută să pună în discuție pe Dumnezeu spre criticare. „Omul nu este decât unul din multe cioburi și hârberi dintr'un vas sfărâmat. Poate el atunci să se judece cu Făcătorul său? Tot așa de puțin ar putea un copil să murmure contra părinților săi. Dumnezeu este Sfântul lui Izrail. El toate le face bune. Noi nu putem critica faptele lui Dumnezeu, nici să ne încumetăm a-I dicta noi, ce trebuie să facă El. Dumnezeu, care a făcut pământul cu oamenii depe el, a făcut cerul și comandă oștirile lui; tot El a ridicat și pe Ciru și l-a condus în căile sale. Ciru avea să facă astfel, ca Ierusalimul să fie rezidit, și avea să lase pe Evrei să se reîntoarcă în țara lor, nu pentru bani, ci fără plată". — Isaia, „Evanghelistul-Profet," pagina 43.

„Tot genuchiul se va pleca înaintea Mea."

Când Satana privește mărirea și majestatea Mântuitorului nostru, el vede atunci, că răscoala lui pornită din propria lui voință l-a făcut cu totul nepotrivit pentru ceriu. El El și-a deprins puterile sale numai la continuă războire contra lui Dumnezeu. Curățenia, pacea și armonia din ceruri ar fi pentru el cea mai mare tortură. Invinuirile lui contra bunătății și dreptății lui Dumnezeu sunt acum reduse la tăcere. Reproșurile aruncate mereu până aci contra lui Dumnezeu se întorc acum asupra lui. Și acum Satana se pleacă în genuchi și mărturisește, că osândirea sa este în totul dreaptă". — „Marea luptă", pag. 670.

„In Domnul este dreptatea și puterea mea".

Isvorul a toată puterea în ceasul cercării este numai Domnul Dum-

nezeu. Noi putem privi spre El și ne putem aminti, că „în simpla privire este viețată". Este privilegiul nostru, să putem zice și noi: „In Dumnezeu este dreptatea și puterea mea". Noi nu avem putere de fel prin noi înșine. Puterea noastră este slăbiciune; dreptatea noastră este murdărie. „Acela care a fost puterea lui Ilie, este și puterea noastră, oricât am fi noi de slabi. Dela fiecare din noi El așteaptă credincioșie; și fiecăruia din noi El dă și putere potrivită cu nevoile fiecăruia. In propria sa putere, omul este fără putere; dar în puterea lui Dumnezeu, omul poate fi destul de tare, pentru a birui răul și pentru a ajuta și pe alții să biruească. Satana nu poate birui niciodată pe cel care își caută scăparea la Dumnezeu". — „Profeți și Regi," pag. 175.

„Dovediți-vă ca oameni!" Isa. 46, 8.

Felul de oameni, pe cari îi va ridica Domnul ca să facă lucrarea Sa în zilele de apoi, este clar arătat în „Mărturii" Vol. 5, pag. 263: „El va pregăti oameni pentru timpul de apoi. Ei vor fi umili, oameni temători de Dumnezeu, nu conservați, nu cu viclenii politice; dar oameni cu independență morală și cari merg înainte în frica lui Dumnezeu, ei vor fi amabili, cu toată bunacuvinișă. Totuși ei nu vor fi abătuți dela calea dreaptă, ci vor vesti adevărul în dreptate, chiar dacă oamenii vor să-i asculte, sau dacă îi vor opri".

...

VII. — SOARTA BABILONULUI; ULTIMA AVERTIZARE A LUI DUMNEZEU CĂTRE POPORUL SĂU.

17 Noembrie, 1928.

P L A N.

I. JUDECĂȚILE LUI DUMNEZEU ASUPRA BABILONULUI.

1. Umilită, ea nu va mai fi numită „Regina împăraților".
2. Babilonul a tratat rău pe poporul lui Dumnezeu.
3. Pieirea i-a venit, pentru că s'a încrezut în păcătoșiile ei.
4. Nimeni nu a fost în stare să o salveze dela urmările ei rele.

II. DUMNEZEU VORBEȘTE CU POPORUL SĂU.

1. Dumnezeu descopere copiilor Săi cele viitoare, din cauza asprimii inimii lor.
2. El descopere lucruri noi, ca oamenii să nu poată spune „Noi le-am știut".
3. Dumnezeu va lămuri prin foc pe poporul Său, dar nu-l va lepăda de tot.
4. Ciru urma să-și facă toată placerea sa cu Babilonul.
5. Dacă Izrail ar fi ascultat de apelurile lui Dumnezeu, atunci pacea și fericeirea ar fi fost partea lor.
6. Dumnezeu mântuește pe Izrail; dar pentru nelegiuiri nu va fi pace.

Fiica Babilonului. Isaia 47, 1.

Babilonul nu mai fusese niciodată cucerit, până la data când a fost cuprins de către Ciru. Ceteata aceasta este reprezentată aici printr'o femeie. „In loc să mai domnească peste alte cetăți și regate și să fie liberă de greutăți și nenorociri, Babilonul urma acum să fie înjosit și să sufere mult de tot; de aceea e reprezentat ca dată jos depe tron și stând pe pământul gol, ca să muncească la râșniță, munca cea mai înjositoare și mai obositoare din toate. Ea e comparată cu o prizonieră captivă, cu goliciunea desvelită și mânată pe jos dinapoi de către cuceritorul ei. Dumnezeu a fost drept în răzbunarea Sa". — Henry and Scott's Comentary.

Fiecare națiune a fost pusă la probă.

„Fiecare națiune apărută pe scena lumii a avut permisiunea de a ocupa un loc pe pământ, ca să dea dovezi, dacă vrea să împlinească voia lui Dumnezeu, sau nu. Profețiile au arătat înălțarea și progresul împărațiilor universale — Babilonul, Medo-Persia, și Roma. Cu fiecare din aceste regate, ca și cu celelalte, Istoria se repetă. Fiecare a avut perioada sa de cercare; fiecare nu a cores-puns așteptărilor și a decăzut.

„Deși națiunile au lepădat principiile lui Dumnezeu, și, din cauza aceasta și-au atras propria

ruină, totuș planul lui Dumnezeu cu regatele s'a îndeplinit mereu și în mod vizibil în cursul veacurilor". — „Profeți și Regi," pagina 535.

„*Ridică-ți vâlul*". Isaia 47, 2.

Comentariile biblice arată, ce însemnează această expresie. „Ridicarea vâlului însemna o mare înjosire. În Orient numai femeile din clasa cea mai de jos se arată în lume fără vâl, numai ele călătoresc pe jos. Expresia aceasta arată, deci, aducerea în starea cea mai de jos, stare de sărăcie și de robie, în plus măcinarea la rășniță. În timpurile vechi prizonierii de războiu erau tratați rău și barbar, fiind socotiți ca robi și puși la serviciile cele mai înjositoare, fără deosebire de rang sau de sex".

„*In etern voi fi regină*". Isa. 47, 7.

„E curios, că Babilonul a comis atâtea cruzimi și totuși să creadă despre sine, că e regină pe veci. Babilonul pare, deci, că niciodată nu s'a gândit, că va veni odată pentru el ziua judecăței. Tocmai această stare de siguranță amăgitoare făcea Babilonul atât de crud". — „Isaia, Profetul—Evanghelist", pag. 51.

„*Locuești fără grijă*". Isaia 47, 7.

„Istoricul Herodot spune, că Babilonenii auzind despre intențiile lui Ciru de a cuprinde cetatea lor, au răs. Deaceia ei n'au luat nici o măsură de pregătire, crezând că nu e nevoie. Cu o încredere fără grijă, Babilonul aștepta venirea lui Ciru, organizând petreceri și dansuri chiar în noaptea când cetatea a fost luată".

„*Mărturișiți pe Dumnezeul lui Izrail*". Isaia 48, 1.

Cei chemați cu numele de Izrail mărturisesc în public, dar nu cu adevăr, nici în dreptate. Ei nu sunt deci sinceri. Ei mărturisesc pe Dumnezeu, „dar". Acest „dar" este foarte semnificativ. Acești oameni ziceau, că servesc lui Dumnezeu, dar... Mulți oameni și azi fac la fel: vin la adunare, zic că păzesc toate, dar... Sunt unii, cari contează de asemenea ca membri în Comunitate, dar...
In vieța noastră creștinească

nu ar trebui să fie nici un „dar". Dumnezeu așteaptă dela noi serviciu din toată inima, iar nu să stăm înaintea Lui cu inima împărțită". — „Isaia, Profetul—Evanghelist" pag. 54.

„*Ei se numesc pe sine din cetatea sfântă*". Isa. 48, 2.

Din acest cuvânt învățăm, că numai credința de formă nu mulțumește pe Dumnezeu. Noi poate să ne numim, că suntem de acei cari fac parte din sfânta cetate, poate să ne numim că facem parte din poporul lui Dumnezeu, dar numai aceasta nu e de ajuns.

„*Știm că ești încăpăținat (indărătnic)*". Isaia 48, 4.

În acest vers Israel e numit încăpăținat sau îndărătnic. Care e deosebirea între a fi om hotărît și neînduplecat, și a fi încăpăținat, sau îndărătnic? Această deosebire nu e înțeleasă de către mulți. Noi toți ar trebui să fim oameni fermi, hotărâți, neînduplecați de a rămâne în cele bune; dar să nu fim încăpăținați, îndărătnici. Încăpăținarea și îndărătnicia însemnează rămânerea și stăruirea nerațională în propria sa părere, nu pentru că are dreptate, dar pentru că omul e ambițios și vrea el așa. Urmarea încăpăținării este împietrirea inimii. „Aramă". A avea fruntea de aramă, însemnează a fi nerușinat, deci o trăsătură de caracter foarte nedorită.

„*De ai fi ascultat de poruncile Mele!*" Isaia 48, 18.

Nu numai faptele noastre sunt contrare legii lui Dumnezeu, ci și izvorul faptelor, adică voința, care în mod fatal înlătură posibilitatea ca Dumnezeu să-și poată îndeplini planurile făcute de El spre binele nostru. „Neascultarea" este rădăcina, din care crește neîndeplinirea sau neținerea poruncilor.

...

VIII. — SERVUL LUI DUMNEZU; MANGĂIEREA COMUNITĂȚII DĂSCURAJATE.

24 Noembrie, 1928.

P L A N.

I. SERVUL LUI DUMNEZU.

1. Dumnezeu mărit prin Servul Său.

2. Servul a întâmpinat multă descurajare în lucrarea Sa pentru neamul omenesc.
3. Servul lui Dumnezeu și servii Săi sunt puși spre mântuire până la marginile pământului.
4. Hristos dat ca legământ popoarelor.
5. Nici foame, nici sete nu vor mai suferi copiii lui Dumnezeu în pământul făgăduinței.

II. NĂDEJDEA PENTRU CEI DĂSCURAJAȚI.

1. Nimenea din cei ce servesc lui Dumnezeu nu va fi uitat.
2. Noi suntem săpați pe mâinile Celui Atotputernic.
3. Devastatorul și distrugătorul va fi îndepărtat dela poporul lui Dumnezeu.
4. Țara va fi prea strâmtă pentru cei adunați în Sion.
5. Nimeni nu va fi dat de rușine din cei cari așteaptă pe Domnul.

„*In zadar M'am ostenit.*"

Când Domnul Hristos a terminat lucrarea pe pământ la prima Sa venire, omenește vorbind s'ar fi putut zice, că S'a ostenit de geaba. „O mână de discipoli slabi și timizi era tot ce mai rămăsese din mulțimile, cari urmaseră de Domnul. Chiar și aceștia credeau că ar fi mai bine să se întoarcă la pescuitul de mai înainte. Pe Domnul oamenii L-au desprețuit; națiunea Evree L-a lepădat cu desgust; iar mai marii L-au răstignit. Dar chiar crucea aceea, prin care oamenii și-au arătat contră Domnului supremul lor dispreț, tocmai crucea a ajuns stâlpul cel puternic, pe care s'a întemeiat domnia universală a lui Hristos. Atât Izrail cât și neamurile toate aveau să se adune ca nisipul mării tocmai în jurul stindardului crucii". — „Christ în Ișăia," pag. 112. 113.

Poate că noi nu avem totdeauna succese de felul cum înțeleg oamenii; dar totuș să ne gândim, că însăș lucrarea Domnului Hristos păru la început zadarnică. Cu toate acestea nu a fost lucrare pe pământ, care să aibă un succes atât de profund și binefăcător.

Giugășia iubirii Domnului pentru noi.

„El ne va conduce ca un bun

Păstor. Chiar predicile El le va face să ajute tot la îndeplinirea scopurilor Sale cu ai Săi. Iubirea Lui e mai mare decât iubirea de mamă. Sionul se crede lepădat ca o păragină. Dar lucrul acesta nu e adevărat. Chiar zidurile lui sfărâmate stau mereu în văzul Domnului, care dorește reclădirea lor. Iubirea lui Dumnezeu este mai tare ecât cei mai tari inamici ai noștri.
„Cu toți aceștia ca și cu o podoabă te vei îmbrăca“. Isaia 49, 18—21.

Membrii bisericii Domnului sunt numiți aici o podoabă. Așa ar trebui să fie toți cei din poporul lui Dumnezeu. Unii sunt însă o pată sau o continuă pricină de scandal. Noi ar trebui să dăm pe față virtuțile Celui ce ne-a chemat din întunec la minunata Sa lumină. 1 Petru 2, 9.

„Va veni un timp, când „distrugătorii“ și „pustiitorii“ vor fi scoși din biserică Domnului. Darea lor afară va produce goluri în sânul

bisericii; dar golurile acestea vor fi curând umplute de către mulțimea de noi credincioși câștigați. „Copiii pe cari îi vei câștiga, după pierderea celorlalți“ vor fi cu mult mai mulți decât cei cari au fost scoși afară. Că sguduirea pricinuită din cauza aceasta în biserică va fi mare, — aceasta reiese și din cuvântul, care zice: „Mi-am pierdut copiii, și eram tristă“. — Isaia, Profetul Evanghelist“, p. 61.

DIVIZIUNEA COPIILOR

V. — IZRAIL PĂRASEȘTE MUNTELE SINAI; DUMNEZEU TRIMITE PREPELIȚE.

3 Noembrie, 1928.

Clasele secundare și primare.

CUM NE CONDUCE DUMNEZEU.

Prin Cuvântul Său. Ps. 119, 105.

Prin influența Spiritului Său Sfânt, care lucrează potrivit Cuvântului scris. Ioan 16, 13.

Prin dovediri speciale ale providenței Sale. Fapt. 27, 38—44; 28, 1—10.

Prin închiderea porților rele și deschiderea unor uși bune. Fapt. 16, 6—9; Gen. 41, 14. 38—40.

Răspunzând la rugăciunile noastre, în care cerem înțelepciune și conducere dela Dumnezeu. Jud. 6, 36—40; Dan. 9, 20—22.

Prin îngeri trimiși, văzuți, sau nevăzuți. Fapt. 10, 1—6; Ebr. 1, 14. 1 Regi 17, 10—15.

Domnul zice: „Cu ochiul Meu te voi conduce“.

Grădina de copii.

Ilustrarea lecțiunii de astăzi

Intr-o parte a cutiei cu nisip, mai aproape de Instructor, faceți Muntele Sinai, cu corturi de hârtie împrejur. Mișcând tabăra în altă parte a cutiei cu nisip, copiii să ajute la așezarea din nou a corturilor în regulă. Insemnați cu ceva mana căzută, ca și prepelețele, pe cari le puteți arăta prin oarecari poze de păsări mici.

VI. — CEI DOISPREZECE ISCODITORI AI CANAANULUI.

10 Noembrie, 1928.

Grădina de copii.

Ilustrarea lecțiunii de astăzi.

Imparte suprafața cutiei cu nisip în două. Una din părți reprezintă Kadeș Barnea; cealaltă parte pământul Canaan. Kadeș Barnea era un ținut fertil, la granița Canaanului, deci trebuie făcut cu verdeață și cu flori. Aci trebuie făcute de asemenea corturile lui Izrail din hârtie albă. Un zid de pietre mici să despartă ținutul acesta de țara Canaanului. Țara Canaanului trebuie făcută deasemenea frumoasă, cu pomi, cu flori și cu un râu. Cu pietricele mici pot fi însemnate în Canaan cetățile, de cari s'au speriat cei 10 cercetători.

VII. — CORE, DATAN ȘI ABIRAM SE RĂSCOALĂ.

Clasele secundară și primară.
GELOZIA ȘI INVIDIA AU FOST CAUZA.

Gelozia a dat naștere la invidie și invidia a adus rășcoala. Ei au discutat atâta despre dreptul lui Moise la o așa mare autoritate, încât au ajuns să vadă, că el ocupă o pozițiune de invidiat, pe care ar putea-o ocupa oricare din ei tot așa de bine. După aceasta s'au amăgît să creadă, că și Moise și Aaron au ocupat tot singuri acele posturi, așa cum doria să le ocupe ei cu propria lor putere și stăruință. — „Patriarhi și Profeti“, pag. 396. 397.

O foarte răspândită trăsătură de caracter.

Gelozia este o trăsătură de caracter universal răspândită. Ea se găsește în fiecare inimă. Ea pricinuește în om o mare turburare și nefericire. O persoană geloasă rare ori recunoaște gelozia sa. De obicei ea crede, că alții îi fac ne-

dreptate. În realitate omul acesta este egoist, dorește toate numai pentru sine și nu e mulțumit și nu se bucură de succesele altora. Numai Spiritul lui Dumnezeu poate lua gelozia din inima unui om sau a unei femei.

Relele urmări ale geloziei le-am văzut mai întâiu în Satana, apoi în Cain, în Laban, în frații lui Iosif, în Aaron și Maria. Mai târziu vom auzi despre marea nenorocire pricinuită de gelozie în viața lui Saul, primul rege din Izrail.

Avem însă și exemple de bărbați lipsiți de răutatea geloziei. Printre aceștia vom auzi despre Ionatan, fiul lui Saul, care recunosc lui David dreptul de rege în Izrail. Apoi avem pe Ioan Botezătorul, care cu bucurie sinceră zise despre Domnul Isus: „Acesta trebuie să crească, iar eu trebuie să scad“. — „Old Testament History“, McKibbin, pag. 152, 153.

Grădina de copii.

Ilustrarea lecțiunii de azi.

Faceți corturi de hârtie aranjate în cutia cu nisip. Infrumusețați lagărul. Insemnați Cortul Măturiei cu ceva deosebit. Nu faceți descrierea felului teribil, cum a murit ceata rebelilor. Indepărtați pur și simplu din cutia de nisip semnele, cari arătau pe acești oameni răi, și spuneți, că Dumnezeu nu a putut suferi ca acei răutăcioși și răsculători să trăiască împreună cu cei credincioși, cari se silesc să umble în dreptate și să păstreze pacea și liniștea în Comunitate. Căutați să arătați o figură cu toiagul înflorit al lui Aaron.

Vezi lecțiunea 8 la pag. 167.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 6—10 Noembrie, 1928.

CEI DOISPREZECE ISCODITORI.

Textul biblic: Num. 13, 1—3; 17—33; 14.

De memorizat: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Rom. 8, 31.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Zi cu zi, copiii lui Izrail, conduși de stâlpul de nor, călătoriau spre țara Canaanului. Rând pe rând ei au poposit la Cadeș—Barnea, în pustia Paran, foarte aproape de hotarul de sud al Canaanului.

2. Din pricina lipsei de credință, poporul era neliniștit cu privire la intrarea în țara Canaan, deși Domnul le făgăduise să fie cu ei. Ei au cerut să se ducă în țară câțiva oameni cari să le aducă știre despre cele ce au văzut. „Domnul a vorbit cele ce au văzut. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Trimete niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Izrail. Să trimeți câte un om pentru fiecare din semințiile lor“. Deci Moise alege doisprezece bărbați câte unul din fiecare trib al copiilor lui Izrail, și îi trimese să iscodească țara Canaan.

3. Moise spuse acestor doisprezece bărbați: „Mergeți de aici spre miazăzi, și apoi să vă suiți pe munte. Vedeți țara, vedeți-cum este ea, vedeți cum este poporul care o locuiește, dacă este tare sau slab, dacă este mic sau mare la număr; vedeți cum este țara în care locuiește: dacă este bună sau rea; cum sunt cetățile în cari locuiește; dacă sunt deschise sau întărite; cum este pământul; dacă este gras sau sterp, dacă sunt sau nu copaci pe el. Fiți cu inimă și luați cu voi roade din țară“. Era pe vremea când să se coacă strugurii“.

4. Cei doisprezece bărbați au mers în Canaan și au iscodit țara. Ei au intrat prin partea de sud și au străbătut întreg ținutul până la nord. „Au ajuns până la valea Eșcol; acolo au tăiat o ramură de viță cu un strugur, și l-au dus câte doi

cu ajutorul unei prăjini; au luat și rodii și smochine.... S'au întors dela iscodirea țării după patruzeci de zile împlinite“.

5. Cei doisprezece bărbați s'au întors în tabăra lui Izrail. Poporul Izrail îi aștepta cu multă nerăbdare, și când a trecut știrea dela trib la trib că au venit, s'au bucurat nespus, și s'au strâns să audă raportul și să vadă probele de roade aduse de bărbații aceia. Zece bărbați dintre ei au spus: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere, și iată-i roadele. Dar poporul care locuiește țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Amac (ari-ashi)“.

6. Deodată s'a schimbat înfățișarea scenei. Când iscoditorii au spus despre greutatea, poporul și-a pierdut speranța și curajul, și părea a fi uitat iubirea și puterea care le-o arătase marele Dumnezeu al cerului de atâtea ori. Un mare strigăt de jale ieși depe buzele unui popor descurajat.

7. Atunci Caleb, unul dintre cei doisprezece, un bărbat care se încredea în Dumnezeu, a încercat să liniștească poporul, zicând: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori“. Dar bărbații fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi. Toți aceia pe cari i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, cari se trag din neamul uriașilor; înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste“.

8. Copiii lui Izrail s'au înspăimântat când au auzit despre uriași și cetăți întărite. „Și poporul a plăns în noaptea aceea. Toți copiii lui Izrail au, cârtit împotriva lui Moise și Aron, și toată adunarea le-a zis: „De ce n'om fi murit noi în țara Egiptului, sau de ce n'om fi murit în pustia aceasta? Nu este oare mai bine să ne întorcem în Egipt?“ Și au zis unul altuia: „Să

ne alegem o căpetenie, și să ne întorcem în Egipt“.

9. Când a auzit Moise și Aaron aceste cuvinte nejudicate, „au căzut cu fața la pământ, în fața întregii adunări a copiilor lui Izrail care era strânsă laolaltă“. Caleb și Iosua, cei doi iscoditori credincioși, și-au sfâșiat vesmintele. Ei au strigat popoului: „Numai nu vă răsvrățiți împotriva Domnului, și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!“ Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre“.

10. Dar deodată poporul a fost oprit a-și împlini gândul lor crud, căci slava dela fața Domnului, asemenea unei lumini de foc, s'a arătat în cortul întrunirii. „Și Domnul a zis lui Moise: „Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe cari le fac în mijlocul lui? De aceea, îl voi lovi cu ciumă, și-l voi nimici, dar pe tine te voi face un neam mai mare și mai puternic decât el“.

11. Dar Moise s'a rugat de Domnul să ierte păcatul cel mare al lui Izrail, și Domnul, care este atât de milos și îndurător, a ascultat rugăciunea lui Moise. Deși Domnul nu mai nimicia poporul, totuși păcatul cel mare nu putea rămâne nepedepsit. El spuse că nici unul din poporul acesta, afară de Iosua și Caleb, nu va intra vreodată în pământul Canaan. Ei trebuiau să se întoarcă și să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, în timpul cărora avea să moară toți acei cari atunci fuseseră de douăzeci de ani.

12. „Moise a spus aceste lucruri tuturor copiilor lui Izrail; și poporul a fost într-o mare jale“. A doua zi dimineața, poporul a spus plin de curaj că ei se vor sui se vor lupta cu locuitorii Canaanului, și vor lua țara. Însă Moise le-a spus: „Nu vă suiți, căci Domnul nu este în mijlocul vostru. Nu că-

utați să fiți bătuți de vrăjmașii voștri“. Inșă poporul nu a voit să asculte, și „s'au îndărătnicit și s'au suit pe vârful muntelui; dar chivotul legământului și Moise n'au ieșit din mijlocul taberii“. În lupta întreprinsă cu atâta nesocotință, mulți Izraeliți au fost uciși, iar ceilalți erau bucuroși să se poată întoarce în pustie după cum poruncise Dumnezeu.

...
Lecțiunea 7—17 Noembrie, 1928.

RĂSCOALA LUI CORE, DATAN ȘI ABIRAM.

Textul biblic: Num. 16; 17.

De memorizat: „Să nu cărtiți, cum au cărtit unii din ei, cari au fost nimiciți de Nimicitorul“. 1 Cor. 10, 10.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. După ce copiii lui Izrail s'au întors dela granițele Canaanului în pustie, și-au innăbușit câțva timp răutatea în inima lor, inșă spiritul neascultării era nutrit mai departe. Totuș Domnul se purta îndurător cu ei, încât le dădea hrană și apă, și-i conducea pe cale prin stâlpul de nor.

2. Odată trei bărbați, Core, Datan și Abiram, „s'au răscolat împotriva lui Moise împreună cu două sute cinci zeci de oameni din copiii lui Izrail, din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și cari erau oameni cu nume. Ei s'au adunat împotriva lui Moise și Aaron, și le-a zis: „Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicăți voi mai pe sus de adunarea Domnului?“

3. Core spusese poporului că pe Moise trebuie să-l învinuească de întoarcerea în pustie. Acei cari luau aminte la ei, gândiau că într'adevăr și ei văd că multe din amărăciunile lor nu ar fi venit asupra-le dacă cel care îi conducea ar îi lucrat în alt chip. Ei erau de părere acum, că Core ar fi un mai bun conducător decât Moise, și că el nu îi va învinui când fac rău, și că îi va conduce în pace și liniște în țara Canaan. Deci erau porniți să se răscole împotriva lui Moise, fără să eugete că făcând aceasta ei se răscoală contra lui Dumnezeu.

4. Moise spusese acestor bărbați invidioși, că a doua zi „Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt“. Apoi spusese lui Core: „Tu și toată ceata ta, mâine să fiți înaintea Domnului, tu și ei, împreună cu Aaron. Luați-vă fiecare cădelnița lui, puneți tămâie în ea, și aduceți fiecare înaintea Domnului cădelnița lui; două sute cincizeci de cădelnițe; tu și Aaron să vă luați și voi fiecare cădelnița lui“. Cădelnițele erau folosite de preoți când ardeau tămâie înaintea Domnului.

5. A doua zi, cei două sute cincizeci de frunțași, conduși de Core, au venit la cort cu cădelnițele lor. Datan și Abiram nu au voit să asculte de cuvântul lui Moise și au rămas în corturile lor. Core mai ceruse întregii adunări să ia parte la biruința sa. În timp ce erau astfel adunați „slava Domnului s'a arătat întregii adunări.

6. „Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, și a zis: „Depărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voiu topi într'o clipă“. Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „Dumnezeule..... un singur om a păcătuit, și să te mânia împotriva întregii adunări?“

7. Apoi Domnul spusese lui Moise să vorbească adunării și Moise zise: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți odată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor“. Deci poporul a fugit departe de corturile acestor bărbați, și „Datan și Abiram au ieșit afară, și au stătut la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și pruncii lor.

8. „Moise a zis: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m'a trimis să fac toate aceste lucruri, și că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii, nu m'a trimes Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.

9. „Pe când isprăvia el de spus toate aceste vorbe, pământul de sub ei s'a despica în două. Pământul și-a deschis gura, și i-a

înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor“.

10. „Tot Izrailul, care era în jurul lor, când au fipt ei, a fugit; căci ziceau: „Să fugim ca să nu ne înghită pământul!“ Un foc a ieșit dela Domnul, și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni cari aduceau tămâia“.

11. Apoi, Domnul a cerut lui Moise să spună fiecărui trib al copiilor lui Izrail să pregătească câte un toiag, și să scrie pe el numele tribului. Toiagul care reprezenta tribul lui Levi avea să poarte numele lui Aaron. Când toate au fost gata, se găsiu douăsprezece toiage fiecare purtând numele unuia din cele douăsprezece triburi. Domnul spusese, că toiagul aceluia bărbat pe care El îl va face să înflorească în noaptea aceea, avea să arate tribul ce trebuia să servească de preoți.

12. „Moise a pus toiagele înaintea Domnului, în cortul mărturiei. A doua zi, când a intrat Moise în cortul mărturiei, iată că toiagul lui Aaron care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise, și copsese migdale. Moise a luat dinaintea Domnului toate toiagele, și le-a dus tuturor copiilor lui Izrail, ca să le vadă și să-și ia fiecare toiagul lui“.

13. După aceasta, Domnul spusese lui Moise să pună toiagul lui Aaron „înapoi înaintea mărturiei“, spre a fi „păstrat ca un semn pentru cei răsvrățiți“. Prin această minune era lămurită chestiunea cine trebuia să slujească de preoți înaintea Domnului. De aci înaintea Aaron, fiii lui, și fiii tribului lui Levi, ca preoți, aveau să aibă grija cortului precum și de toate serviciile lui.

...

Lecțiunea 8—24 Noembrie, 1928.

PĂCATUL LUI MOISE.

Textul biblic: Numeri 20; Deut. 3, 21—29.

De memorizat: „Cel încet la mânie prețuește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuește mai mult decât cine cucerește cetăți“. Prov. 16, 32.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. An după an copiii lui Izrail au rătăcit dintr-un loc în altul prin pustie. Acei cari nu voiseră să asculte de Dumnezeu muriseră în pustie. Acum copiii crescuseră, și așteptau să intre în pământul Canaan, după cum făgăduise Domnul. Moise și Aaron, împreună cu credincioșii Iosua și Caleb, erau și acum cu ei. Veșmintele pe cari le luaseră când ieșiseră din Egipt, nu se stricaseră. Cu toate că adesea aveau de făcut câte un drum lung, totuș picioarele nu li se umflau, și încălțăminte nu se rupseseră. Stâlpu de nor îi conducea mereu, și mana continua să cadă, iar când aveau nevoie de apă, le era dată și aceasta. Toate acestea arătau cu câtă iubire se îngrijia Domnul de poporul Său, chiar și atunci când ei erau îndărătnici și neascultători.

2. După ce au rătăcit patruzeci de ani în pustie, au fost aduși iarăși la hotarele Canaanului. Aci a murit și a fost înmormântată Maria, sora lui Moise și Aaron. Aproape toți bărbații și femeile cari murmuraseră când auziseră vestea de cei zece iscoditori, muriseră în pustie.

3. Deci acum, Dumnezeu a voit să-și încerce poporul, să vadă dacă se încred în El; așa că a făcut să nu mai curgă apă din stâncă. „Adunarea n'avea apă. Și s'au răscolit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron.

4. „Poporul a căutat ceartă (a învinuit) cu Moise. Ei au zis: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit frații noștri înaintea Domnului! Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre?

5. „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut“? Moise și Aaron au plecat dela adunare și s'au dus la ușa cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ, și li s'a arătat slava Domnului.

6. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Ia toiagul, și chiamă

adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbești stâncii acesteia în fața lor și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă, și să adăpi adunarea și vitele lor“.

7. „Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul. Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii“. Moise și Aaron îmbătrâniseră. Timp de mulți ani ei fuseseră răbdători cu Izrailiții cărtitori și nemulțumiți. Însă de data aceasta Moise a lăsat să fie stăpânit de un simțământ de mânie și nerăbdare.

8. Astfel, când a stat în fața popoului, a zis: „Ascultați, răsvrățiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta“? Apoi, în loc să vorbească stâncii, după cum îi spusese Domnul să facă, „Moise a ridicat mâna, și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele“.

9. Fiindcă Moise și Aaron fuseseră nerăbdători și nu onoraseră pe Dumnezeu așa cum trebuia înaintea popoului, Domnul le spuse: „Nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care î-o dau“.

10. Moise a spus Domnului: „Lasă-mă, Te rog să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan“. Deși Moise, în calitatea lui de conducător, fusese foarte mult onorat de Domnul, totuș El nu putea trece peste păcatul lui. În felul acesta, poporul a putut cunoaște că Dumnezeu nu face căutare la față. Dar cu toate că Domnul nu putea să îngăduie lui Moise să intre în Canaan, totuș El i-a făgăduit că va putea vedea țara aceea bună mai înainte de a muri.

11. Dela Cades, Moise a trimis soli la împăratul Edomului, cerându-i învoirea de a lăsa pe Izrailiți să treacă în liniște prin Edom. Edomiții se trăgeau din Esau. Moise a spus împăratului: „Lasă-ne să trecem prin țara ta; nu vom trece nici prin ogoare, nici prin vii și nici nu vom bea apă din fântâni; vom merge pe drumul împărătesc, fără să ne abatem la dreapta sau la stânga, până vom trece de ținutul tău“.

12. Însă împăratul Edomului a dat următorul răspuns: „Să nu treci prin pământul meu, ca eu să nu ies cu sabia înaintea ta“. Deci copiii lui Izrail au trebuit să se întoarcă spre sud, către muntele Hor.

13. Când au ajuns la muntele Hor, Domnul spuse lui Moise să ia pe Aaron și pe Eleazar, fiul lui Aaron, și să se suie pe munte. „S'au suit pe muntele Hor, în fața întregii adunări“. Veșmintele preotești cu cari era îmbrăcat Aaron au fost puse pe fiul său Eleazar. „Aaron a murit acolo, pe vârful muntelui. Moise și Eleazar s'au pogorât de pe munte. Toată adunarea a văzut că Aaron murise, și toată casa lui Izrail a plâns pe Aaron treizeci de zile“.

...

Lecțiunea 9 — 1 Decembrie, 1928.

ȘARPELE DE ARAMĂ; LUPTELE CU VRAJMAȘUL.

Textul biblic: Numeri 21; Deut. 3, 1—11.

De memorizat: „Întorceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți ceice sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul“. Isaia 45, 22.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

După ce au plâns pe Aaron treizeci de zile la muntele Hor, copiii lui Izrail au pornit iarăși la drumul pe care-l aveau de făcut în jurul țării Edonului. Drumul ducea printr-o vale arzătoare și nisipoasă, și poporul era foarte descurajat din pricina drumului; „și au vorbit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, și ni s'a scărbit sufletul de această hrană proastă“.

2. Cât de mult ne reamintesc aceste cuvinte tânguirile pe cari le înălțaseră alții din această adunare, mai înainte de a muri în pustie. Necredința și cărtirea lor continuă împiedecase împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu ei. „Atunci Domnul a trimis împotriva popoului niște șerpi înfocați, cari au mușcat poporul, așa încât au murit mulți oameni în Izrail“.

3. După aceasta poporul s'a căit. Au venit la Moise și au zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului, și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze dela noi acești șerpi“. Moise s'a rugat pentru popor.

4. „Domnul a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzura-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi“. Moise a făcut un șarpe de aramă, și l-a pus pe o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe, și privia spre șarpele de aramă, trăia“.

5. Șarpele de aramă de pe prăjină era o încercare a credinței poporului. Ei nu puteau să se scape singuri de urmările mușcăturii otrăvitoare a șarpelui. Numai Dumnezeu putea să-i vindece. Însă ei trebuia să arate că se încred în El că poate face aceasta, privind la șarpele de aramă care reprezenta pe Isus. Unii nu credeau, și nu-și întorceau capul să privească. Dar chiar și dacă era cu totul pierdut și pe moarte, acel care privia era înșănătoșit.

6. Când Isus a fost pe pământ, El a amintit această experiență a copiilor lui Izrail, zicând: „Și după cum Moise a ridicat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului“. Fiul omului a fost înălțat când a murit pe cruce. Acei cari privesc la El spre a fi mântuiți, vor avea vieață veșnică. Versetul de memorizat face invitația către lumea întreagă să privească la Domnul după mântuire.

7. Pornind înainte la drum, copiii lui Izrail au ajuns în ținutul Amoriților, un popor păgân puternic și rășboinic. Moise trimese și împăratului Amoriților o solie la fel ca aceea pe care o trimesese împăratului Edonului. Moise făgăduia că vor merge numai pe drum, și nu se vor abate nici în ogoare și nici în vii, și nici nu vor bea din apa vântânilor lor. Însă împăratul păgân nu a voit să-i lase să treacă prin țară, și strângându-și oamenii a ieșit să se lupte cu Izrail. Marea oștire a vrăjmașului lor a înspăimântat pe Izrailiți, fiindcă ei erau foarte puțin pregătiți pentru a lupta. Se părea că pot fi nimiciți cu totul. Însă Domnul era cu

poporul Său și a bătut pe Amoriți „cu ascuțișul săbiei și i-a cucerit țara“, luându-i toate cetățile.

8. Un alt vrăjmaș care ieșise contra lui Izrail a fost Og, împăratul Basanului. Împăratul Og era singurul care „mai rămăsese din uriași; iacă, patul său era pat de fer; lung de nouă coți, și larg de patru coți, după cotul unui om“. Patul acestui împărat uriaș era deci pe puțin de vreo 4,50 m. lung și 2 m. lat.

9. Când s'au uitat Izrailiții la acest împărat uriaș, la mulțimea oștirii lui, cum și la înălțimea zidurilor și a turnurilor cetăților, inima a început să le tremure de teamă. Atunci „Domnul a zis lui Moise: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el și tot poporul lui“. Scriind asupra acestei lupte, Moise spune: „Și Domnul, Dumnezeul nostru, a mai dat în mâinile noastre și pe Og, împăratul Basanului, cu tot poporul lui; l-am bătut și n'am lăsat să scape niciunul din oamenii lui.“

10. „I-am luat atunci toate cetățile, și n'a fost una care să nu cadă în stăpânirea noastră; șasezeci de cetăți. Toate cetățile acestea erau întărite, cu ziduri înalte, cu porți și zăvoare, afară de cetățile fără ziduri cari erau multe la număr. Le-am nimicit cu desăvârșire. . . . Iar toate vitele și prada din cetăți le-am luat pentru noi“.

11. Mulți dintre copiii lui Izrail își amintiau de raportul adus de cei zece iscoditori cu patruzeci de ani mai înainte și cum le spusese Iosua și Caleb atunci, că deși trebuia de invins uriași și cetăți întărite mai înainte de a putea pași în Canaan, totuși ei sunt în stare, cu ajutorul Domnului, să treacă peste toate și să o stăpânească. Acum poporul putea vedea marea greșală făcută de părinții lor când s'au indoit în puterea lui Dumnezeu de a învinge pe dușmanii lor.

Urmare dela pag. 163.

VIII.—PACATUL LUI MOISE.

24 Noembrie, 1928.

Clasele secundară și primară.

„Te rog, lasă-mă să trec și să văd acea țară bună“. — Vorbind

despre această rugăciune a lui Moise, F. B. Meyer zice:

„Nici un poet nu ar fi putut ju-grăvi Canaanul în colori mai vii. Moise a înmuiat pana sa în cerneală de colorile curcubeului, când a descris frumoasa țară cu înălțimi și văi, cu fântâni și isvoare; țara plină de grâu și de bucate, de vin și de mere granate; țara unde cresc mulțime de măslini și unde curge untdelemnul, laptele și mie-re. Nici un patriot n'a dorit vreodată așa ca Moise, să aibă parte doar să calce pe acel pământ atât de scump lui. De aceea cu toată seriozitatea, cu care se ruga pentru un întreg popor, se ruga acuma și pentru sine. Dar nu se mai putea face nimic. „Căci Domnul s'a mâniat pe mine și mi-a zis: Ajungă-ți! Să nu-mi mai vorbești despre aceasta!“ Păcatul fusese iertat; dar urmările păcatului fură lăuate să lucreze mai departe tristul lor efect. Și noi avem ocazie să facem asemenea experiențe, când adică Dumnezeu ni iartă păcatele, dar ne lasă gustăm amărăciunea urmărilor lor. Noi recoltăm atunci ceea ce noi înșine am semănat.“

Grădina de copii.

Ilustrarea Lecțiunei.

Într-o parte a cutiei cu nisip formați din nisip niște coline aco-perite cu verdeața, poate în deosebi cu merișor. Faceți lagărul jos la poalele colinelor, servindu-vă de corturi de hârtie. Faceți o stâncă în pustie, iar alături de ea îngro-pați în nisip o bucățică de geam, sau mai bine de oglindă, care să fie lăsată. Luați apoi o bu cată de fir argintiu și îl puneți peste stâncă. Dacă firul e adus până deasupra bucăței de oglindă, efectul este foarte apropiat. Dacă firul nu e instalat mai dinainte, ci în cursul explicării, atunci e bine ca bucata de o glindă să fie chiar îngropată în nisip, ca nu se vadă. Când vii apoi cu capul firului de pe stâncă jos, peste locul unde e oglinda, dă la o parte nisipul de pe oglindă, iar năvălirea restului de fir peste oglindă poate da impresia apei care curge.

A N U N Ţ

Fr. Vasile Florescu, ajutor redactor, fiind plecat la Școala Misionară din Friedensau pentru un scurt timp, toate răspunsurile date de frați la întrebările puse în Curier, precum și nouile întrebări trimise de frați spre publicare, vor apărea în total sau în parte, după spațiul disponibil în numărul 12 din Decembrie a. c.

...

A V I S

În Editura Soc. Coop. Cuvântul Evangheliei au apărut de sub tipar, sub îngrijirea unei excelente executări tehnice, cărțile „Calea către Hristos” și „Hristos Mântuitorul nostru”.

Să le recomandăm foarte călduros membrilor și tuturor celor doritori de a poseda astfel de cărți frumoase, aducătoare de multă binecuvântare celor ce le vor studia.

...

SCHIMBARE DE ADRESĂ

Fratele Ioan Reit dela 1 Oct. 1928 are următoarea adresă: Ioan Reit, Petroșeni, str. Horii No. 1. Jud. Hunedoara. (Transilvania).

...

DE VÂNZARE: 1 mașină tricotaje, No. 5 (pentru gros). Costul Lei 28.000, plătit și în rate. Ioan Gh. Bucuroiu. Com. Ursei, Jud. Dâmbovița.

...

Cine știe ceva despre sora Pașa Crăciuni, membră a Comunității Leova, rugăm a arăta adresa ei spre a i se putea trimite scrisoarea de recomandare.

...

RECTIFICARE

În „Curierul Misionar” No. 9 și 10, la pag. 150, unde este vorba despre Legea lui Dumnezeu, s'a făcut o greșală, pe care o rectificăm pe această cale rugând ca: În loc de VI să se citească V, apoi sub VI Să nu ucizi, sub VIII Să nu furi. Porunca VIII se va ceti IX, iar IX se va ceti X.

Harmonium
dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează cu preț original în rate, **GUSTAV NIKESH**, Rannichergasse 5a. Sibiu. La cerere se trimite catalogul.

A T E N Ţ I U N E

Insoțită de salutările cele mai cordiale și călduroase transmise tuturor membrilor comunităților noastre, din partea fratelui P. Paulini, ținem să aducem la cunoștința tuturor adresa dânsului din Elveția, unde a fost mutat din Franța, ca Președinte al Uniunii Elvețiene.

Petre P. Paulini, Lausanne, Avenue de l'Eglise Angaise, Elveția.

Necrolog.

În ziua de 4 Iulie a încetat din viață în urma unei lungi suferințe, sora **Nedela I. Zaharia** din Comunitatea Râncezi-Prahova.

La înmormântarea ei a luat parte o mulțime de consăteni și frați.

Sora aceasta în toată viața ei a fost o persoană harnică la lucru. Ea a rămas credincioasă Domnului până în ultimul moment și sperăm ca să o vedem la prima înviere a dreptilor.

Ploiești. *I. I. Gheorghisor.*

...

Sora Maria Kiș membră veche și credincioasă a Com. București, Nord, care a înfruntat multe greutăți și a depus multă stăruință pentru luminarea casnicilor ei, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 2 Sept. 1928.

Sperăm s'o vedem în Patria celor mântuiți!

București. *D. Paraschiv.*

...

În ziua de 12 Iunie a. c. a adormit în Domnul Timotei Păduraru, fiul decedatului predicator Nicolai Păduraru. Deși firul vieții îi fu

curmat la vârsta de 14—15 ani, adormi cu încrederea că va sta cu tatăl său și cu toți credincioșii în împărăția Domnului Isus.

La înmormântare a participat și un mare număr de străini.

Sperăm că să-i întâlnim pe amândoi la prima înviere.

P. Neamț.

C. Munteanu.

Pe ziua de 21 Iulie, 1928 a încetat din viață sora Iliana I. Roșca după o lungă și grea suferință. Ea până la sfârșit a rămas credincioasă și a înfruntat orice, cu bucurie și veselă. În ultimele clipe, a văzut pe Domnul și i-a dispărut orice durere și a început a îndemna, cu toate suferințele pe soț să rămână credincios și pe toți frații și surorile cari au fost de față. Dar îndemna pe părinți și rude și vecini să creadă Domnului și să urmeze și vor fi fericiți. Cu această ocazie s'a laudat Dumnezeu în mijlocul a sute de persoane. Și îndemnând pe toți și-a dat sfârșitul. Sperăm să ne vedem pe noul pământ.

Comuna Oinac. *C. Trașcă.*

...

Sora noastră Anica M. Șerban în etate de 41 ani, din Comuna Belitori, membră activă în Comunitatea noastră din Belitori, a încetat din viață în ziua de 16 Aprilie a. c. Immormântarea s'a făcut de frații din localitate, cum și parte din frații din Pârlita și Peret. S'au ținut cuvântări ocazionale, participând și un numeros public. Sperăm să o vedem la a doua venire a Domnului.

C. Florescu.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: și Red. resp.: { **ȘT. DEMETRESCU**

Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 144.

Red. și Admin. Str. Labirint 116. IV.

755 — 1700